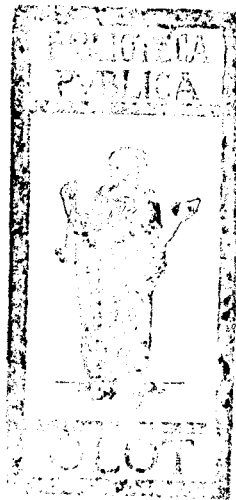

VIDA OLOTINA

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Donativo de la Editorial

ANY II

NÚM. XXI

OLOT, 15 GENER DE 1916

Per subscripció i anuncis, i tota correspondència en general, adreçar-se al
Gerent de VIDA OLOTINA: Carrer de Clivillers, núm. 16, OLOT

CONDICIONS

Suscripció. . . . . 1 pesseta trimestre.
Número solt.. . . . . 15 céntims.

ANUNCIS	{	Una plana.	5	pessetes
		Meitat de plana.	3	»
		Quart de plana.	2	»
		Octau de plana.	1'50	»

DESCOMPTES

Per 6 insercions, el 10 %; per 12, el 25 % i per 24, el 50 %

Pagos a la bestreta

OBRES DE DONYA MARIA MONTESSORI

:: Método de la Pedagogía Científica ::
aplicado á la Educación de la Infancia

1 volum, tela, Ptes. 7'50
» rústica, » 6'00

Manual Práctico del Método Montessori

1 volum, tela, Ptes. 4

Els millors llibres d'orientació pedagògica.

Els millors llibres d'educació moderna.

Les comandes a la

CASA EDITORIAL ARALUCE
CORTS CATALANES, 392. - BARCELONA

VIDA OLOTINA

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

ANY II NUM. XXI

OLOT, 15 GENER DE 1916

CIVILITAT, SINCERITAT, COL- LABORACIÓ, CONTINUACIÓ.

I

De la mateixa manera que les victories o els fracassos de un exèrcit son imputables, en justícia, als caps directors, els avenços o les decadències de una col·lectivitat son també, en justícia, imputables als que, dins d'ella, ocupen els llocs preeminentes.

Es, doncs, un elemental dever de justícia el que s'ens imposa ara que tractem de examinar les causes de la evident decadència olotina—no per a lamentar-la sentimentalment sinó per a contribuir a superar-la—el de dirigir nostra atenció vers les classes directores denunciant sos errors i ses omissions i, principalment, senyalant el camí que les portaria a una profitosa actuació.

Dintre aquest criteri és que en l'article *El primer pas*, publicat en l'anterior número d'aquesta Revista, es denunciava la inconcebible dessídia amb que s'ha obrat en lo que's refereix a l'ensenyament públic i privat, en lo que te relació amb l'estudi, en lo que hauria pogut contribuir a que entre nosaltres florís, més ó menys perfecta, una cultura que ens portés a un camí de progrés. Perqué si bé no cal compartir «el vulgar concepte que identifica la cultura amb la instrucció, fent una qüestió de quantitat d'allò que és una qüestió de qualitat»—segons diu «El Guaita» dels *Quaderns d'Estudi*—s'ha de convenir en que en els llocs aont se progressa, s'estudia.

Podria ser—i de lo que anem a dir ens n'han vingut algunes notícies—que en l'actualitat s'ens concedís tan poca atenció que nostres paraules fossin preses com a una insubstancial impertinència o bé que's pretingués veure en elles intenció torçada. N'obstant, qualsevulla que sigui la posició que s'adopti ara, vers nosaltres, lo cert és que diem en públic lo que tot-

hom diu en privat: que de la decadència olotina en son responsables, en primer terme, els que no han volgut o no han sapigut conduir la col·lectivitat cap aont als interessos generals conventa.

I, tant per si no han volgut com si per no han sapigut estar a l'altura que hi ha dret a exigir de qui ocupa i reté lloc influent en la societat, és que anem a intentar una breu reflexió sobre la gran utilitat que ens reportaria a tots, que fossin cultivades, en les capes superiors de nostra col·lectivitat ciutadana, les virtuts qual enumeració se fa en el títol que hem posat damunt d'aquestes senzilles notes.

Mes, avans de fer-ne la raonada recomanació, ens ha d'ésser permés retre homenatge de veneració i justícia a una personalitat olotina, dissortadament privada avui de la vida material, que superará dignament la seva època i que per lo mateix, viu son esperit entre els que avui hem fet el propòsit de treballar ardidament per a que nostra ciutat emprengui ascensional camí de millora i de progrés.

D. Marián Vayreda, de inesborrable memòria, fou una de les poques personalitats olotines que tingué clarividència i voluntat per a posar els fonaments de una obra essencialment renovadora i progressiva, constituint una verdadera desgràcia per a Olot sa mort prematura ocorreguda quan encara no había lograt Catalunya la plenitud de pensament i d'organització que a ell li hauria donat forces per a vèncer l'ambient d'hostilitat que llavors l'enrondava i per a educar segons son esperit selecte als col·laboradors que 'l seguien per un impuls de simpatia mancat encara de efiçaç convicció.

Perxó nosaltres que tenim clar coneixement de lo que's proposava don Marián Vayreda, que conservem dolorós record de les amargures que hagué de sofrir i que sabem tota la valor de la infidelitat amb que s'han comportat alguns dels que naturalment venfen obligats a conservar i augmentar el patrimoni ideològic i esperitual del gran patrici, fem jurament de reivindicar sa memòria en la faiso més fidel, o sigui, reprenent l'esperit de son apostolat, per al que, si bé ens mancarán les excepcionals dots d'intel·ligència i el prestigi de D. Marián Vayreda, en canvi ens acompanyará una voluntat sense límit i la gran fortitut que'ns infondeix la seguritat que tenim de que el moviment nacional que seguim és el més robust que s'hagi vist en terres catalanes, car s'apòia en una política honrada i clarivent i en una cultura paralel·la a la dels nuclis intel·lectuals més avençats.

M. R.

NO HI HA PERILL

En rescent sessió municipal el regidor independent senyor Danés expressà son temor de que amb motiu de la pròxima instauració de la Biblioteca Popular, que la Mancomunitat de Catalunya ha adjudicat a nostra població, es tractés de anexionar a n'aquella la actual Biblioteca instal·lada a l'Hospici.

Sembla que les explicacions que s'oposaren al temor exterioritzat per el senyor Danés foren suficients per a esvair-lo. N'obstant, perquè pugui veure's clarament que no hi ha el més petit perill de que esdevingui lo que temia el senyor Danés, per raó de que's tracta de dos Biblioteques completament distintes en contingut i en organització, reproduim el següent fragment de l'informe que precedí a l'acord de la Mancomunitat de Catalunya:

«ADQUISICIONS DE LA BIBLIOTECA.—Principi capital en això: Una Biblioteca no ha d'acceptar donatius sinó en metàl·lic.

A primera vista pot semblar paradoxal aquest principi; en general les Biblioteques de tota mena procuren, sol·liciten i ádhuc capten tota mena de donatius en llibres. En realitat, en el cas d'una gran Biblioteca General no hi ha cap inconvenient que es faci així, i fins se pot dir que aixó és necessari a les fins de la mateixa, dintre les quals entra la satisfacció de necessitats d'investigacions tan especials i extraordinaries com aquelles a qué abans al·ludíem; es pot dir que, en una Gran Biblioteca General, no hi ha llibre que entri, per insignificant que sia, que no estigui cridat a tenir alguna utilitat. En les Biblioteques Populares el cas és contrari; ja hem dit que en elles el catàleg ha de representar una selecció, una tria. Es capital, doncs, que en una Biblioteca així *no ingressi cap llibre sinó expressament triat pel director o persona que d'aixó estigui directament encarregada*. Fòra de casos especials en qué un acord previ sia possible entre Director i donadors sobre els llibres a ingressar, *en una Biblioteca Popular només han d'acceptar-se donatius en metàl·lic*.

L'acceptació de donatius en llibres és una de les causes que tantes biblioteques rudimentaries de Casinos o altres que coneixem esdevinguin mortes, abandonades, sense cap utilitat. S'hi acumulen publicacions anodines, donatius de particulars o empreses poc generoses o forçats per compromís a la generositat, vils follets, opúscols miserables, memories financeres il·legibles d'empreses, d'entitats oficials, etc., presents d'autors grafomans, tot el material en fi de cap interès, de lectura impossible o inútil, d'impossibles catalogacions. Tota aquesta escombraria omple els armaris,

dificulta la consulta i descoratja alhora el bibliotecari i el lector. La capa de pols va creixent poc a poc en els prestatges que contenen dipòsits així, tan poc apetitosos de llegir, i en poc temps la Biblioteca resta convertida en una establa d'Augías que solament un nou Herakles podria netejar i ordenar.

Una Biblioteca Popular ha de ser tot el contrari d'aixó. Les nostres Biblioteques Populares han d'ésser llamineres a l'apetit de la cultura. En les nostres Biblioteques Populares, tornem a dir, no ha d'entrar-hi cap llibre que no sia curiosament triat sota responsabilitat d'algú.

Altres principis anem a indicar també aplicables a l'adquisició de llibres:

La persona Directora de la Biblioteca haurà de procurar rebre o subscriure's a les principals publicacions on se dona compte de les novitats de la literatura internacional.

Encara que al principi només figuren en les Biblioteques Populares, segons hem indicat anteriorment, obres en llengua catalana, castellana i francesa, poc a poc poden introduir-s'hi obres escrites en altres llengües, sobre tot l'italià, i en certes comarques, en qué per raons comercials o altres és relativament difús el coneixement de les llengües germàniques, se adquiriran també obres escrites en aquestes llengües.

En tot cas, mai no han de mancar en les Biblioteques diccionaris i gramàtiques del major nombre de llengües possible.

Per a les noves adquisicions, la persona Directora de la Biblioteca haurà de consultar persones competents, tant per la major llum que aquestes poden donar-li, com per impedir l'especialització monogràfica de la Biblioteca, que és sempre conseqüència fatal de la tria feta per una sola persona.

Abans de realitzar les adquisicions serà bo que les Biblioteques estiguin en comunicació recíproca i en comunicació també amb la Biblioteca General de Catalunya, perquè en molts casos se podran variar les obres entre les diferents Biblioteques en el sentit de no repetir-les en totes. Aixó sobre tot si un dia pot establir-se en la xarxa d'elles comunicació de préstam.

Les adquisicions podran, en molts casos, centralitzar-se a fi de lograr major economia. Fent compres directament als editors, les Biblioteques Populares podran estalviar diners, augmentant el nombre d'adquisicions.

Si es constitueixen Patronats annexes a les Biblioteques, aquests Patronats no hauran de tenir cap intervenció en la selecció i adquisició d'obres.

En canvi serà bo donar al mateix públic una certa intervenció en la iniciativa d'adquisicions noves, mitjançant un àlbum de propostes que's trobi a disposició dels lectors de la Biblioteca i en el qual ells consignin les seves *desiderata*. En cas que les adquisicions no semblin possibles o convenients, la persona Directora de la Biblioteca serà bo que doni alguna breu resposta escrita en l'àlbum a la sol·licitud del lector.»

NOTES D'ART

LLUIS JOU. Es realment sorprenent la tècnica dels gravats a la fusta d'en Jou. Tot està resolt dins la més estricta sabiesa del ofici, i vos dic, que no és pas una cosa fàcil aixó, car jo soc un escarmentat per haver provat les seves eines, i fer-les correr a voluntat no és pas qüestió de dos dies.

Aquest home ve treballant-hi des de sa joventut; i me deia ell mateix: Cal molta paciència, mireu si'n cal que a mi ja no m'en queda per res més. Jo li he contestat: amic, vos l'haveu ben empleada la paciència, però a més de la paciència i haveu posat la sabiesa.

I és verament deliciós que un home esmersi aixó que costa tan tenir, per un treball d'aital valor i profit, i és cosa que deuríem fer més nosaltres per a obtenir més unitat en l'activitat i l'acció.

Els séus aigua-forts, son també d'un gran valor tècnic i esperitual, però es veu realment que totes les seves tendreses son per la fusta.

VAN DOUGEN. Pintor holandés, educat dins les escoles franceses, les teles que exposa no son pas molt seleccionades, car la seva producció és molt més interessant de lo que podríem deduir-ne de lo exposat.

Com a resultat podríem dir que dóna la sensació d'una impressió, aixó implica una educació i un refinament d'un gran interès, però no, d'un gran valor pictòric.

Ell ha format una escola, amb bastants seguidors, però tot lo mancat d'ofici no pot tenir-ne de seguidors, car de valor cerebral, cada individu té'l seu, i no és pas qüestió de voler-li pendre.

F. VAYREDA

NOTES SOBRE MUSICA

«**GLI UGONOTI**». A les representacions de les óperes de Meyerbere en un Teatre com el Liceo i amb uns artistes com el tenor Palet, hi assisteix sempre un públic nombrosíssim. Será perquè hi ha molta gent que posseint quelcóm de sentit musical li agrada el gran espectacle. Es el públic que enmu-

deix d'admiració escoltant com l'artista escomet sense rependre l'alé un seguit de notes, i acaba amb una d'agudíssima sostinguda llarga estona i amb un esforç que talment sembla que hagi de treure'l fetge per la boca; és el públic a que'l sedueix el gran soroll orquestal i'l gran moviment a l'escena; és el públic que quan s'entusiasma, esclata en formidables ovacions i aixordadors *bravos*.

Meyerbeer composá per aquest públic que és precisament el qui'l feu triomfar i coronar de gl'oria. Mentres hi hagi públic, d'aquesta mena, Meyerbeer serà immortal.

«CONCERTS MANEN». Els que amen la música seria i són devots dels autors clàssics, havien de sortir mal impresionats de les dues sessions donades darrerament per aquest il·lustre artista al Palau de la Música Catalana. Es una llástima que'ls artistes de la talla d'en Manén, per a conseguir éxits de taquilla, que sempre tenen assegurats, sacrificuin lo que hauria d'ésser primer que tot, la moralitat i sinceritat artístiques. En Manén va menysprear aquestes dugues coses.

Un programa abigarrat, una execució prodigiosa, aixó sí, formidables aplaudiments i *bravos* i.... poca cosa més. Es lamentable.

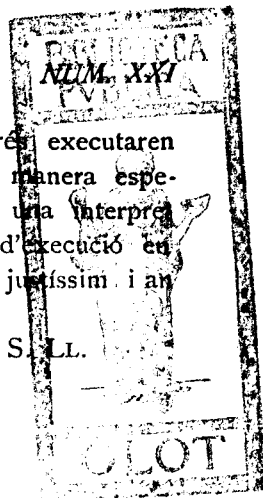
Un concer de Mozart dit admirablement en la 1.ª part de la primera sessió, i un concert de Bach en la 1.ª part de la segona en el qual hi prengué part el seriós violinista Joan Massiá, que cada día's fa més estimable, compensaren uua mica el disgust de lo que vingué després.

«SESSIÓ SCHUMANN». Sembla que's va comprenent cada día més la necessitat d'especialitzar les sessions musicals dedicades als *amateurs* de la bona música. Un dia es l'«Associació de Música de Camera» organitzant un concert dedicat tot a Bach, com el de gratíssima memoria que tingué lloc al Palau de la Música, el Juny del 1914, i l'altra dia és l'Associació Musical organitzant un cicle Mozart. Esclar que ço que hauria d'ésser l'aspiració de tots els que volen treure profit de les audicions musicals, assolint un coneixement perfecte de l'esperit i l'estil dels autors, resulta, moltes vegades, incompatible amb l'interés de taquilla, car el públic en la seva majoria persegueix un fi purament sensual, el de passar l'estona escoltant música. Però als estudiosos han de resultar casi completament estérils aquets concerts abigarrats que desorienten completament. Com pot formar-se concepte de Mozart, Chopín, Bach i Beethoven,—per exemple—amb una sola Sonata del primer seguida d'un Nocturn del segón, una Sonata del tercer i una Fuga del últim? Fins els executants, cómpoden interpretar bé, per flexible que sigui el séu temperament, en una matexia sessió, autors tan distins?

Vetaquí perqué el concert donat darrerament al Palau de la Música Catalana pel Trio Barcelona havia de resultar força profitós per als socis de l'Associació

de Música de Camera. Els benemérits artistes Vives, Perelló i Marés executaren tres Trios de Schumann. Aquest autor els ha cridat l'atenció d'una manera especial, i a força de familiaritzar-se amb ell i d'estudiar-lo, han assolit una interpretació potzer de les més correctes ádhuc prescindint dels defectes d'execució en que individualment puguen incórrer. Altrement, treuen un conjunt justíssim i an ell saben sacrificar, com és degut, la seva individualitat.

DE LA PREMSA

LA POLITICA ESPAÑOLA

MIRANDO AL PORVENIR

En febrero de este año de 1915 el gobierno del señor Dato, que había anunciado su propósito de reanudar, pasada la vacación de Carnaval, las tareas parlamentarias, suspendió inopinada é indefinidamente las sesiones de Cortes. Los diputados regionalistas juzgáronse burlados, y lo fueron, en verdad, con el incumplimiento de la solemne promesa ante ellos contraída por el presidente del Consejo; pero lo fueron todavía más con la resignación, rayana en complicidad, de otras minorías ante el imperdonable cerrojazo.

Quiere el régimen en que vivimos, aun adulterado por las ficciones lamentables que padecemos, gobiernos asistidos de mayorías parlamentarias, é incurren en nota de faranduleras, oposiciones que no aquilatan la existencia de esa mayoría, antes de fiscalizar los actos de quienes á falta de ella no tendrían título legítimo para realizar ninguno. Pues bien, el ministerio Dato, en la única ocasión en que puso á prueba su estabilidad parlamentaria, cuando se votó nominalmente la contestación al Mensaje de la Corona, hubo de aceptar adhesiones condicionales, á sabiendas de que no podía ni quería cumplir las condiciones que el señor La Cierva le impuso. Desde entonces el secreto de la fuerza ministerial se guardó con tanto cuidado, como el famoso tesoro de los Humbert, y bastó que se anunciara la inspección á instancia de parte, para que los supuestos capitalistas recurrieran á la fuga.

La etapa conservadora ha sido pues un breve paréntesis, durante el cual el conde de Romanones reteniendo la efectividad del poder, ha tolerado que hombres adscritos á otra política, formaran ministerio de negocios y despachasen, no siempre con fortuna, los asuntos corrientes. Los anhelos de reforma, comunes á la nación entera, más exaltados y ostensibles en algunas regiones, defraudados han sido (como fué fácil pronosticar que

lo serían), pero no por animadversión, ni aun, en mucha parte, por desconocimiento de la necesidad de atenderlos, sino por impotencia.

Importa el distingo á cuantos intervienen en la política militante, importa sobre todo á Cataluña, porque si las causas del mal fueran permanentes, la redención sería imposible; y si se comprobara que son circunstanciales, estarían más obligados á procurar ahincadamente el remedio, quienes mayor daño sufren hoy y mayor beneficio reportarían de la restaurada salud pública.

Es error vulgar referir los términos de pesimismo y optimismo á la apreciación de la realidad existente, cuando tal apreciación no puede calificarse de exacta ó inexacta, de acertada ó equivocada. Desconocer los inmensos peligros con que nos amenaza la conflagración universal, no es optimismo sino inconsciencia; protestar ante tamaños peligros, de la rutinaria rotación de los gremios políticos, no es pesimismo sino por el contrario elemental deber de fe patriótica.

Propicia al optimismo, como ninguna otra desde agosto de 1914, parece la hora presente. Los menguados restos de un partido histórico que perdiera al llegar al poder, el aliento vivificador de grandes masas de opinión nacional, sólo á espaldas de las Cortes consiguieron retener el mando durante veinticinco meses, y la endeble situación que formaron se malogró con prematura muerte, digna de su existencia estéril para el bien, y sólo fecunda en omisiones imperdonables. Ciego estará quien no advierta que fracaso tan definitivo hace imposible en lo futuro toda renovación del intento.

Sería injusto afirmar que España no ganó nada en el cambio. Atento el conde de Romanones á esas circunstancias á que su antecesor permaneciera insensible, no entendió que reanudaba la obra de 1913, ni reconstituyó aquel gabinete, sino el más amplio y sólido que pudo; y los primeros actos del gobierno parecen garantía de firmes, rectos y óptimos propósitos. Sin desconocer el mérito ni regatear el elogio de quien así practica sus deberes, es lícito afirmar que la luz para conocerlos y la fuerza para cumplirlos hallólas el nuevo presidente en la opinión pública, mal preparada aún para el cabal ejercicio de todas las funciones cívicas, pero ya no como antaño, aletargada, inerte y muda.

El problema político español (y empleo deliberadamente la antonomasia, porque todos los demás se cifran en este solo), el divorcio entre el poder público y la sociedad española, tendrá término, si la oportunidad actual no se desaprovecha. Y el éxito depende principalmente de la voluntad de Cataluña.

Decisiva fué en las últimas sesiones la actitud de la representación catalana, regionalista y nacionalista; decisiva seguirá siendo en lo porvenir si continúa actuando en la política nacional, sin desmayos pesimistas ni egoísmos particularistas. Desde la oposición ahora, como quizá mañana desde el poder ha de colaborar á la obra de gobierno, y no tendrá disculpa

como no la tendríamos cuantos por otros caminos perseguimos idéntico fin, si el conde de Romanones pudiera reprochar algún día á la opinión, que le abandonó cuando la escuchaba, y no supo protegerle contra el furor de los intereses, heridos por servirla.

No tendríamos disculpa si planteada de nuevo ante la Corona, cuando esta situación se desgaste ó fracase, la opción que ya se planteó en 1913 y se renovó ahora; deshechos y malrotos ya los órganos vetustos de la política de partido, fuese no obstante imposible preferir la política nacional, por la disgregación de fuerzas afines, que unidas, serían en número, bastantes para acometerla, y en calidad, muy capaces de realizarla.

GABRIEL MAURA GAMAZO

(De *La Vanguardia*.)

INFORMACIO CATALANA

LA UNIVERSITAT TÉCNICA DE CATALUNYA. Aquest és el nom que don Josep Puig i Cadafalch, en rescent declaració, dóna a lo que serà el conjunt d'ensenyaments que's van organitzant sots la enérgica i alta direcció del Consell de Investigació Pedagògica de la Diputació de Barcelona. De la incansable activitat amb que's treballa en aquesta robusta obra de reconstitució nacional ne son prova eloqüent les nctes que publiquem avui en aquesta secció.

ESCOLA DE DIRECTORS DE INDUSTRIES QUÍMIQUES. El dia 10 del corrent tingué lloc la inauguració de curs d'aquesta Escola creada rescentment a redós del Laboratori d'Estudis Superiors de Química el qual, a judici dels entesos, és ja un dels millors del món. El funcionament d'aquesta nova Escola ha de permetre que s'estableixin a Catalunya noves indústries químiques, la falta de les quals és un seriós obstacle a l'expandiment de nostra riquesa industrial que, com s'ha vist palpablement amb motiu de la guerra, és en aquest ram tributaria excessivament de l'extranger.

Es, además, especialment satisfactoria la creació d'aquesta Escola perquè amb ella s'ha seguit el procediment, que tan excel·lents resultats ha donat a Bèlgica i Alemanya, de que les entitats i cases industrials hi col·laborin amb amplitut i constància.

Per a que es divulgui l'exemple d'aquesta col·laboració posem aquí la llista de les cases que han contribuït a la creació de dita Escola, que son les següents:

Entitats: Associació Gremial de Drogueria, Associació de Patrons blanquejadors, tintorers i aprestadors, Secció de tintorers en peça, id. de llanes, id. de blanqueig de troques, id. de tint.

Raons socials: Cros S. A., Anónima de productes químics, J. Deu i C.^a, J. Dalmau i Oliveras, V. Ferrer i C.^a, Barrau Massó i C.^a, H. de S. Casamitjana Menza, J. Uriac i C.^a, A. Merida, Pérez i Xipell, Catalana del Gas, A. García i

C.^a, Material per a ferrocarrils i construccions, Viuda i fills de J. Vilá, Morató i Sampere, Bultas Pagam i C.^a (A, Fontana), Parsons i C.^a (L. fills de), Antoni Canti, Víctor Jover Castells, Hereus de S. Puntí.

CURS SUPERIOR DE QUÍMICA CERÁMICA. Es donará del 15 de Gener al 30 de Juny de 1916 al Laboratori d'Estudis Superiors de Química i a l'Escola Superior dels Bells Oficis, de Barcelona, a càrrec de Mr. Alexandre Bigot i amb la cooperació de D. Ramón Oliveras. Veusaquí com es raona la organització de aquest curs:

«L'Escola Superior dels Bells Oficis, en la missió que s'imposa de restaurar els oficis d'art a base d'una formació complerta en la qual la tècnica hi té una essencial preponderància, ha organitzat aquest curs de Química Ceràmica, de pre- via necessitat per a la instauració definitiva de l'ensenyament ceràmic. Pocs oficis han sigut a Catalunya tan desatesos com els de les Arts de la Terra. Al desvetllar-se l'afany de restauració d'aquesta activitat, tot s'ha trobat per fer. Lo antic, la tradició antiga que'ns pogué pertocar, s'ha estroncat: les velles indústries catalanes i mallorquines són gairebé extingides; Valencia és la que encara ha servat millor que les altres el restes de les seves manufactures d'importació moresca; però d'elles, salvant alguna excepció, ne queden més l'habilitat, la bondat de la manufactura, que el sentit d'art, que és el que dóna a les coses el caràcter i la vida dins el món espiritual. Per altra banda, els intencs de restauració aquí practicats, s'han trobat mancats d'una base científica, i per tant, limitats a la òrbita reduïda d'una determinada especialitat, perquè els nous a venços de l'art ens ha arribat sols com una vaga notícia i han sigut encara dó d'uns pocs tècnics escullits, als qui les corrents generals del gust troba reclosos en les tasques limitades de les joves manufactures actuals. Molt poc hi ha, per tant, d'estudi i exploració dels medis naturals, y menys encara de canalització d'investigacions i experiències vers un ensenyament normal d'Escola. Per aquestes raons ha sigut precís posar-se a la feina, com si és comencés de bell-nou instaurant primer que tot l'ensenyament fonamental de les arts ceràmiques, o o sigui la química aplicada a les mateixes, amb tots els coneixements complementaris que la complexitat d'aquesta especialitat exigeix. S'ha fet necessària la crida d'un professor de fóra, impositat fonament de la materia que acredités el seu valer més pels anys de pràctiques i d'investigacions, estudis i descobertes personals, que pels títols acadèmics, i que oferís la garantia d'una autoritat dins la ceràmica, especialment en el terreny científic, més oblidat a casa nostra. Aquest és Mr. Alexandre Bigot, les obres i treballs del qual són prou coneguts per fer-ne detallada menció.

No ens faltava res més, puix a l'entorn del mestre s'hi posen ja, des d'ara treballadors conscients que tenen les eines a la mà i que principalment demanen la informació i els coneixements reals que mai ens han sigut donats. A la vegada tenim a punt tots els elements per l'Escola que ha de néixer viventa ja d'aquest esforç inicial.

Ve doncs, aquest curs, a donar valiment i estat als intencs realitzats fins avui. En aquests anys darrers, homes meritíssims han tractat de retornar a la vida esplendorosa d'altre temps l'art de la ceràmica, i bé mereixen aitals esforços ésser recollits, i canalitzats a una superiorització que els dongui dret a conuiu amb els que normalment es realitzen arreu del món».

PEDAGOGIA DEL DIBUIX I DEL COLOR. El Consell d'Investigació Pedagògica ha organitzat aquest curs per als professors de les Escoles que la Diputació subvenciona. El text que segueix és del Cartell en el que s'anuncia aquest curs:

«*Motivació.*—El Consell d'Investigació Pedagògica, arran mateix de la seva creació, va topar amb el problema viu de l'ensenyança del Dibuix en vistes a la essencial instauració d'aquesta disciplina en la formació dels homes d'ofici i ádhuc en la de tot home; però especialment, potser, fou sol·licitat amb insistència per estudiar-ne la completa metodització igualment necessària, sobretot en atenció a la eficàcia de les energies esmersades, a les quals ha de correspondre una equivalència de resultats que avui les exigències del treball fan indispensables. En aquests problemes, doncs, el Consell d'Investigació trobà matèria suficient per exercir la missió d'estudi i de recerca que era cridat a realitzar i que amb son nom mateix pregonava.

El seu camp d'observació, i ádhuc d'experimentació, fou limitat de primer a les institucions que més connexió tenien amb l'obra pedagògica de la Diputació de Barcelona de que forma part, i en elles hi trobà ensajos de notable valúia, que cuidà d'assegurar tot prenent-ne patró, i a la vegada hi proposà mètodes nous que proporcionaren dades inestimables, tot lo qual li ha vingut representant un capdal de notícies i experiències, i fins resultats enterament segurs, que poden donar-li una certa autoritat tècnica entre els homes i les entitats que a tan nobles investigacions s'entreguen.

Mes, en ocasió de la Primera Exposició General Escolar celebrada enguany amb tant d'èxit, ha pogut constatar que erem molts els que teníem l'afany d'una millora encertada en la Pedagogia del Dibuix, i que podíem per tant aplagar-nos tots alhora per una revisió d'experiències, aportant el Consell el seu capdal: totes les dades dels seus estudis i experiments, tots els resultats que es poden considerar definitius i que per tant, asseguren també com a definitius els mètodes que 'ls han provocat.

Les entitats dedicades a l'ensenyança, amb lloable acert, es dirigeixin a la Diputació demanant auxili i col·laboració. Certament, les dificultats amb que topen són innombrables i l'auxili els cal. Mes aquest auxili no ha d'entendre's solament l'òbol deixat anar reglamentàriament des de les oficines amb un seguici de olvit abominable; hi ha d'haver quelcom humà en aquesta entrega, i l'òbol ha de ser calent de les mans que el donen, i les mans mateixes s'hi han d'entregar darrera d'ell per aquest altre auxili més alt de companyia en els treballs i inquietuts, de guia i col·laboració en les empreses.

Aquesta és la raó de les sessions que el Consell d'Investigació Pedagògica té l'honor de proposar als professors de les Escoles que la Diputació subvenciona.

Plan General.—Les sessions serán set i es donarán els dissabtes a dos quarts de vuit del vespre a l'Escola Superior dels Bells Oficis, carrer d'Urgell número 187, començant el dissabte, dia 15 de gener de 1916. Podrán assistir hi tots els professors de les Escoles subvencionades per la Diputació, mitjançant una tarja que el Consell d'Investigació Pedagògica els facilitarà gratuïtament. S'organitzarán també visites col·lectives a les següents classes de dibuix: Escola Elemental del treball, Escola d'Agricultura, Escola Industrial, Escola de Tenerife, Escola de Tall, Escola Superior dels Bells Oficis, etc. El Consell ofereix indemnitzar l'import del passatge a tots els assistents que visquin més enllà de vint kilòmetres de Barcelona.

Les sessions serán dirigides pel Conseller Tècnic encarregat del Departament de Pedagogia Artística del Consell d'Investigació Pedagògica, D. Francesc Galí.»

INFORMACIO OLOTINA

LLIGA REGIONALISTA. A últims d'any tingué lloc a la Lliga Regionalista d'Olot i sa Comarca la renovació de la Junta Directiva de la qual els correspongué sortir-ne als senyors Vayreda, Charles, Badía, Garganta, Burch i Costa. Verificades les eleccions per a la nova Junta foren designats per unanimitat els Srs. Estela, Prat, Sala, Fontfreda, Burch i Costa (els dos últims perreelecció).

El dia 5 del corrent es reuní la nova Junta quedant constituïda, per al present bieni, en la següent forma: D. Josep M.ª Masramón, president; D. Candi Agustí, vispresident primer; D. Joan J. Caminals, vispresident segon; D. Manuel Prat, secretari primer; D. Jacinto Estela, secretari segon; D. Jaume Sala, tresorer; D. Francisco Fontfreda, bibliotecari-arxiver; i D. Ramón Bretcha, D. Vicens Pagés, D. Lluís Arbat i D. Abdó Costa, vocals.

La nova Junta té el propòsit de intensificar l'actuació de la Lliga en el doble aspecte polític i cultural, a qual fi estarán en constant contacte els dos òrgans impulsadors de cada un de dits moviments que son: per al primer, la Comissió de Acció Política i per al segon, la Redacció de VIDA OLOTINA.

DE GOVERN MUNICIPAL. Un regidor lliberal mostrá públicament la seva disconformitat respecte a la forma com han sigut proveïdes les tinències a les quals han anat persones, digníssimes personalment, però que no representen en proporció la força dels distints grupus que integren l'actual Ajuntament. El criteri de l'esmentat regidor fou compartit per el regidor regionalista senyor Bretcha i és el que hauria hagut d'adoptar-se, car amb el contrari se va a un ré-gim de oligarquia i de irresponsabilitat que tots combatem, amb justícia, quan se tracta del Govern de l'Estat. I és d'advertir, que contra lo que's pugui suposar, lo que dona mal resultat en aquell Govern també el donará en el Govern Municipal.

Altra anomalia s'ha notat al distribuir els regidors en les comissions permanents. ¿Com s'ha portat a la d'Hisenda a un regidor que te contractes directes amb el Municipi? ¿Es aixó raonable? En el cas de sobrevenir topades entre els interessos de dit regidor i 'ls del Municipi ¿s'ha previst la delicada situació que's produiría?

Ignorem d'aon partí l'iniciativa, però ens extranya que els regidors que queden del passat bieni no hagin tingut en compte les discussions que mantingué dit regidor amb la comissió d'hisenda. Potser un irreflexiu enamorament per la pau hagi motivat aquest lapsus; amb lo qual aquella formosa aspiració podria motivar que en el Municipi hi passés alló d'aquella casa en la qual no menjaven però feien molta broma. I qui diu broma, diu pau.

ACTITUT IMPROPIA. Ho és la que, vers nostra Revista, revelen els escrits que's publiquen en *La Comarca* damunt la firma de *Dr. Claret*. Després dels elogis que de VIDA OLOTINA es feren, quan aparegué, amb la sola limitació de que's temia que no en sapiguéssim mantenir la valor, resulten impropis de un publicista qualificat els comentaris equívocs, lleugers i mancats de raonament. Aquesta actitud enclou dos perills: el de que sigui obstacle a mutues col·laboracions en empreses culturals, que a tots ens haurien d'interessar, i de que ens vingui a nosaltres la tentació de combatre en un estil que si bé ens repugna no és pas precisament perquè ens manquessin recursos per a utilitzar-lo. Seria de desitjar que la reflexió superés al temperament, amb lo que s'evitaria, además, la profanació que per un publicista del noucents enclou el fer brometa amb un autor de la estúpida valor de Joubert. Cal, segons diu aquest, «saber entrar dins les idees dels altres i saber-ne sortir, com, també, sortir de les propies i reentrar-hi».

GLOSARI DE XENIVS

(1906 a 1914)

Se publica en fascicles setmanals, contenint aproximadament un mes de Glosari

***

Preus de subscripció:

El fascicle setmanal, 25 cèntims
Suscripció trimestral, 3 pessetes

***

S'admeten suscripcions a Barcelona a casa J. Bartra Laborde
«Tallers Gràfics Montserrat»
Bilbao, 207

QVADERNS D'ESTVDI

Aquesta Revista formarà anualment dos volums d'unes 400 pàgines cada un. La publicació es farà cada mes, llevat els de Juliol, Agost i Setembre, en fascicles d'un mínimum de 80 pàgines

***

Preu de subscripció anual 4 ptes.
Número solt, 50 cèntims

***

Venda i subscripció a Olot:

LLIBRERIA BONET
Carrer Major, n.º 3

Piu Orri

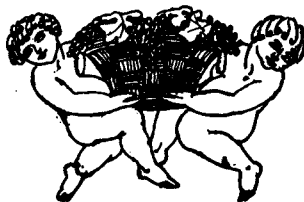
St. Esteve, 12

Camisería, Corbatería i
Genres de Punt

Grands assortits
a preus econòmics de
Llanes, Sedes i Cotons

Celler Olotí

Casa recomanada per a
vins de tota confiança

Olis, sabons i comestibles
de primera qualitat

***

Dasseig de Blay (Firal), 52
(Davant del Teatre)

TONI-DIGESTOL BURGUET

RESTAURACIO DEL PAHIDOR

A base de ferments gástrics al estat natural, gonolobus, condrango, cuassia simaruba menyanthes trifoliata i cheldonimu majus. Remei excel·lent i comprovat per a curar les dispepsies, siguin o no de origen nerviós, catarros gástrics, pesadesa, botiment, vértics de l'estómac, neurastenia gástrica, flatulencies, mal gust i mal olor de la boca. Amb el seu ús se obtenen incomparables resultats en tota classe de gastralgies (mal de pàidor), calma ràpidament el dolor perquè ataca les causes del mal. No conté opi, morfina ni cocaína ni medicaments que puguin produir trastorns en l'organisme.

DIPÓSIT:

Laboratori i Oficina de Farmàcia de **Antón Bolós i Vayreda** St. Rafael 28 OLOT

FARMACIA I DROGUERIA

Joan Cardelús i fills

Agents exclusius per a Olot dels tants recomanats
Productes de la Perfumeria Gadalús
i de la **Crema Bella Aurora**
i per a la provincia del insuperable
Champagne GEORGE MONTAGNE